

Det Anarkistiske Bibliotek



Skorpionen nr. 2, 2. årg.

Anarkistisk Organ

Redigeret af Sophus Rasmussen

Redigeret af Sophus Rasmussen
Skorpionen nr. 2, 2. årg.
Anarkistisk Organ
14. august 1906

Hentet 05/11/16 fra <https://web.archive.org/web/20071023164625/http://www.anarkister.dk/skorpionen.aarg.2.nr.2.htm>
Udgivet af anarkistisk Agitationskomité.

da.theanarchistlibrary.org

14. august 1906

Det er ikke alene Meyer, der lider af denne grådighed; alle er de såmænd mere eller mindre smittede deraf, og i virkeligheden er disse generalers virksomhed kun præget af ét mål, nemlig at stoppe så meget som muligt i sig selv. Arbejderbevægelsen er for dem kun et fedt levebrød og et middel til ære og værdighed.

Til slut skal jeg fremdrage endnu et eksempel herpå. Wiinblad forlangte for nylig lønforhøjelse. Han kunne ikke leve af de 75 kr. om ugen, som han – foruden diæter, rigdagslønninger og andet, der vel i alt udgør ca. 4000 kr. årlig – i forvejen havde. Han fik så 90; men det varer sikkert ikke længe før også dette bliver for lidt.

Jeg kan endda forstå, at disse menneskers grådighed søger at blokke arbejderne så meget som muligt, men at arbejderne vil lønne dem så fedt, når de ikke udretter stort andet end at rende til pinsemiddage og gnide sig op ad de kongelige og andre fine folk, det kan jeg umulig fatte.

Indhold

Det dages!	5
Arbejde og løn	6
Forbrydere og forbrydelser	9
Børnesygdomme	9
Efter systemskiftet	11
Ungdomsklubben	12
Gadebetragtninger	13
Blasfemi	15
Vor Skarnkasse	16
Grådighed	17

Civilisation. To negre i staten Missouri, der – med urette – var beskyldt for at have myrdet en hvid kvinde, blev af en folkeskare slæbt ud af fængslet og klynget op på Frihedsgudindens statue.

Mærkværdigt at hun ikke drattede ned af skam!

Grådighed

Nu i denne tid, da russiske revolutionære i deres kamp for en ny samfundsordning, ofrer alt, hvad de kan ofrer alt, hvad de kan ofre – liv og velfærd, kunne det være ret interessant at se lidt på vore egne tykmavede socialdemokratiske »samfundsomstyrtere«s virksomhed. Og når man da ikke ligefrem tilhører de troende, der ikke vil se, kan man da umulig undgå at få øje på det svælg, der er mellem de danske socialdemokratiske førere og deres russiske anarkistiske kolleger. De sidstes virksomhed er kendt nok. Gennem bladene får vi jo hver dag besked om, hvorledes de uforfærdet byder zarbødlerne trods og hvorledes disse til gengæld hænger, forviser og nedskyder dem i hundredevis. Mindre kendt er måske vore danske fedesvins forsigtige, moderate og af personlig stræben prægede virksomhed; thi socialdemokraten og dens hale af skillingsblade skriver kun om, hvad arbejderne »har godt af at høre«.

Vi skal her fremdrage et par eksempler, som giver et godt billede af de motiver, som leder disse magtstræberes handlinger.

Ved et af kontrahentforsamlingens møder i afvigte halvår blev det betydet A. C. Meyer, at han måtte trække sig tilbage fra sin post som redaktør af det private spekulationsblad »Ugebladet« eller også miste sin plads som medarbejder ved »Socialdemokraten«, idet man gik ud fra, at han som fastlønnet måtte lægge hele sit journalistiske arbejde heri. Meyer hævdede imidlertid, at han ikke kunne leve af de 40 kr. om ugen, han fik af »Socialdemokraten« og derfor var nødsaget til at søge fortjeneste udenom.

Først og fremmest skal hertil siges, at det kun er yderst få arbejdere, der har 40 kr. om ugen, og vi synes såmænd, at den løn er høj nok, når man tager i betragtning, at det er arbejderne, der skal betale den, og tillige ser hen til, at så mange mennesker går og ikke har det tørre brød. Men dernæst har Meyer betydelig større indtægter end disse 40 kr. plus dem, han får for at være redaktør af »Ugebladet«. Der er nu hans kiosk, den giver vel nok et ret betydeligt overskud. Dernæst hans mange kolportageromaner. Dem udgav han vel ikke, om der ikke var fortjeneste derved. Og så er der hans folketingsmandat, som giver 2000 kr. af sig om året.

efter en ny gud, hvorpå de for fremtiden kan bygge deres voldsherredømme, og give det udseende af, at uretfærdigheden har sin berettigelse. En sådan gud har de da også fundet, og han er allerede godt i færd med at overtage rollen for den gamle døende. Denne guds navn er: Parlamentarismen. I dens navn skal proletariatet for fremtiden undertrykkes og udbyttes og i dens navn skal al uretfærdighed udøves som den hidtil er bleven det i Jahves navn.

Den nye guds templer hedder rigsdage og rådhus, hans præster rigsdagsmænd og øvrighed. De førstes opgave skal være at væve op ad døre og ned ad stolper om betydningsløse ting, for dermed at give det udseende af, at de arbejder på samfundets vel, men i virkeligheden ikke at udrette noget, der kan rumme en fare for den forfatning og den trone, som de forsværger sig til ved deres indtræden, og de sidstes skal være at fortolke den nye religion, således at den bliver i overensstemmelse med magthavernes interesser, ligesom det har været den gamle guds præsters opgave at fortolke Biblen i samme retning. Og fremtidens blasfemi bliver ikke fornærmelser mod et ukendt, overnaturligt væsen, men mod de institutioner, som kommer til at danne grundlag for den nye gudsdyrkelse, og de personer, der bliver dens præster.

Hvis da ikke forinden proletariatet har sparket hele herligheden ad hækkenfelt til.

Vor Skarnkasse

Jens Pedersen, den fortrinlige konferencier på Sommerlyst, meddelte forleden, at Sabro havde startet sin pølsefabrik for at sikre sig økonomisk uafhængighed. Da ethvert madspørgsmål hører hjemme i køkkenregionerne, vil det være af største interesse for hr. Sabro at vide, hvorledes kvinderne vil modtage hans reformatoriske, økonomiske uafhængighedspølse. Emnet vil formentlig blive behandlet i reklamebladet »Ravnen« og egne sig fortrinligt til dette organ, som i årevis kun har leveret den allerordinæreste – pølsesnak.

Religion og krig. Som bevis på religiøsitetens og militarismens inderlige forbindelse kan anføres, at ved religionsundervisningen i Tyskland symboliseres den treeinge guddom ved – en kanon. Denne er Gudfader, kuglen er Guds søn og ilden hellige ånd. Menneskeødelæggelse er således Guds opgave og bestemmelse.

Men hvad bestiller så Fanden?

Hvad kunne der ikke ske, hvis oppositionen virkelig ville, ville med hele sin viljes fulde energi?

Max Stirner.

Det dages!

Som det synes skal tæppet nu rulles op for et nyt blodigt akt på den russiske revolutions scene.

Den folkevalgte Duma, som var resultatet af første akt, har ikke kunnet samstemme med de blodbesudlede magthavere. Oprettet, som den var, i tillid til, at den skulle blive et lige så lydigt redskab i monarkens og hans medtyranners hænder som de vesteuropæiske staters repræsentationer, måtte den dø, så snart den søgte at føre folkets sag til sejr; thi folk og magthavere er dér, som alle steder, modsætninger, hvis interesser ikke kan forliges, så lidt som en slaves interesser med sin herres.

Dette har de russiske bøddler hurtigt forstået. Og da de ikke ville opgive magten, tyer de til det middel, som, hvor halsbrækkende det end synes, dog er det eneste, hvorved muligheden for endnu en lille tid at bevare herredømmet åbner sig, nemlig at opløse Dumaen og påny erklæret folket krig.

I den treenige Guds navn skal så massakrerne begynde på ny. Den af »Guds nåde« indsatte Zar skal i nøje forståelse med præsteskab og øvrighed atter vise verden, hvor grundig Jesus og hans apostles tanke om ved fredelige midler at gennemføre menneskeligheden har spillet fallit, og derved belære alverdens undertrykte klasse om, at fredslæren først kan virkeliggøres, når de med magt har frigjort sig fra det voldsherredømme, som – støttet af de »kristne« præster – umuliggør enhver tanke om menneskelighed.

Dette modbydelige skuespil med mennesker, der myrder og atter myrder, med soldater, der nedslægt værgeløse kvinder og børn, med præster og »af Gud indsatte« øvrigheds personer, der ægger folkets laveste elementer til jødemassakrer, blot for endnu en lille tid at holde liv i selvherskerdømmets udlevede, hæslige og blområdnede kadaver, kan give vestens oplyste arbejdere noget at tænke på; thi det viser, hvad vi selv kan vente os af vore magthavere, om vi, i falsk tillid til vore landes større kultur og menneskelighed, undlader i tide at være forberedt på at møde deres voldshandlinger, når vi en gang nægter vedblivende at være deres trælle. Thi tro blot ikke, at det kun er i Rusland, at dem, der sidder med magten, vil bære sig således ad! Lad jer blot ikke af vore tyranners ydre politur forlede til at antage, at de er mindre rå end deres rus-

siske åndsfæller! Nej, de magthavere og øvrigheds personer, som her i vestens parlamentariske lande hver dag sidder og korsner sig over deres russiske kollegers grusomheder, vil, om folket hjemme hos dem selv begynder at mukke, bære sig ad på selv samme vis, såfremt det står værgeløst over for dem.

Ser vi ikke også ved enhver lejlighed, hvor hestefoden stikker frem? Tag blot vort eget land. Ser vi ikke, hvor kanoner, militær og knut spøger i vore ministres hjerner. Ser vi ikke, hvor det kribler i kløerne på vort politi for at komme til at bruge kniplerne, og hvor vore øvrigheds personer ivrer for at få så mange som muligt i fængslerne! Jo, disse magthavere forstår kun slet at skjule den rå barbar bag den tynde politur, og den dag, vi ophører med lydige at krumme ryg for dem, vil vi få den at føle, om vi ikke har midler, hvormed vi kan tøjle deres rå instinkter.

Lad os derfor drage lære af, hvad vi ser i Rusland, thi den tid er sikkert ikke fjern, da vejret bryder løs også hos os. Tro ikke, fordi folk her tilsyneladende er så sløve, at ikke også de længes efter frigørelsen; thi sløvheden er kun det vindstille, som altid går forud for orkanen, og vi har jo før set et folk gå trygt til ro om aftenen for om morgenen at vågne med barrikaderne i gaderne. Overalt i verdens kulturlande virkes der for befrielsen. I Tyskland, Frankrig, Østrig, Italien og Spanien går anarkismens generalstrejkeidé frem med kæmpeskridt. I England ser vi arbejderne tage jorden i besiddelse i klar bevidsthed om, at al jord tilhører alle. I Amerika, hvor kapitalismen har udviklet sig som intet andet sted, står arbejderklassen rede til hvad dag det skal være at vende front mod deres udbyttere, og selv her i vort dvaske norden ser vi svenske, norske og danske anarkister og ungsocialister vandre i fængsel for deres revolutionære propaganda.

Og befrielsen skal og må komme her, så vel som i Rusland. Måske lykkes det magthaverne derovre endnu en akt eller to at se tæppet falde uden at de har mistet overtaget, men dramaet vil ikke være endt, før folket kan holde sejrsmødet over deres slagte bødler. Og da vil frihedens og daggrøets blodrøde symbol brede sig verden over.

Arbejde og løn

Det hændte for nogle år siden at daværende finansminister Hage, for at konstatere socialismens umulighed, udregnede, at hvis alle landets indbyggere skulle have lige meget i løn, blev denne ikke højere end ca. 3 kr. daglig for hver familieforsørger.

Blasfemi

Blasfemi betyder gudsbespottelse og er noget ret farligt at gøre sig skyldig i, idet det kan have adskillige måneders fængselsophold til følge. Loven herom, som er et produkt af middelalderens overtroiske forestillinger, er ikke, som man vil være tilbøjelig til at tro, opstået for at beskytte »Gud« mod menneskenes angreb, men tværtimod for at beskytte menneskene mod »Gud«. Man betragtede dengang »Gud« – hvad de fleste religiøse forresten endnu gør – som et strengt og hårdt væsen, der ikke tålte overtrædelse af budene, og mente derfor, at når en enkelt forbrød sig, ville straffen komme over det ganske land i form af pest, krig eller andre landeplager, i fald man ikke hårdt straffede den formastelige. Derfor brændte man dem i reglen.

Det er først i den nyere tid, man er kommet i tanke om at bruge loven til beskyttelse af »Gud«. Ingen tror mere på, at en algod Gud vil være så uretfærdig at straffe f.eks. Alberti, Eugen Petersen eller endnu mindre det ganske land, fordi jeg, som jeg fik skyld for, ude på Fælleden havde udtalt mig tvivlende om Biblens sandhed. Men man har begyndt at indse, at Biblens Gud i grunden er et ganske svagt væsen, som vil forsvinde, hvis ikke man sørger for at holde liv i ham. Og miste ham, tør man ikke; thi af hans nåde er det jo at kongen er indsat, og ikke som de vantro mener: Af folkets nåde. Ham er det goså, der har givet øvrigheden magt og ret til at udøve vold, undertrykkelse og uret mod de svage i samfundet. Forsvandt han nu pludselig, kunne man let komme i tanker om, at både konge og øvrighed var noget ganske uberettiget og overflødigt, og det var jo mindre heldigt for magthaverne.

Når derfor folk ikke godvillig vil tro på Gud, må man bruge vold, fængsle dem, der benægter hans tilstedeværelse eller nærer tvivl om at den halvtredjetusind år gamle bog Biblen skulle være overensstemmende med det 20. århundredes kultur, tvinge forældrene til at lade deres børn oplære i forestillinger, som var herskende for 2000 – 4000 år tilbage i tiden og som ganske selvfølgelig er i den skarpeste modstrid til nutidens videnskabelige resultater, og tvinge hele folket, både religiøse og irreligiøse, til at betale penge til opførelse af templer, hvori sindssvage personer kan tilbede deres tredelte fantasifoster, og til at betale løn til de djævlfordrivere, der agerer bindeled mellem idioterne og deres indbildte Gud.

Men trods alt forsvinder dog Albertis og hans meningsfællers Gud. Man kan bygge kirker og fængsler, lave vækkelse og fordummelse alt det, man orker, han sygner dog hen for den stigende oplysning, og intet – selv ikke Albertis Knut – vil være i stand til at redde ham. Magthaverne må derfor i tide se sig om

og som var disse arbejderskarer blusemændene fra »48«, der tvungne af sulten myldrede frem fra deres smøger og huler for at rejse barrikaderne og frigøre sig for bourgeoisiets åg. Og vilkårlig gribes jeg af begejstring for proletarietets kamp – dette proletariat, som jeg selv desværre og heldigvis tilhører.

Men snart forsvinder illusionen, thi disse miner er ikke dem, hvormed et folk går til revolution. Sløvheden har besejret hadet og lagt sit tunge slør over sindene.

Det mørknes. Lygterne tændes – en efter en. Inde fra Aabenraakvarterets gyder kommer fattige skikkelser listende frem; mænd som efter dagens slid i den sodede fabrik vil trække lidt frisk luft under Boulevardens træer, kvinder, hvis kinder er hulede af nøden og hvis pande er furet af sorg. Og rundt om i portene lusker skøgen med de hårde træk omkring for at søge et offer.

Det bliver silde inden jeg rejser mig og går.

Luften er imidlertid bleven sval og gaderne begynder at affolkes. Det er stille og klart, og oppe over mit hoved stirrer stjernernekoldt og roligt ned på jorden.

Nede over søerne står en hvidlig tåge, som langsomt stiger op efter og for-deler sig. Lidt hen ad Doseringen, på en bænk, ligger en hjemløs stakkel og sover trygt. Hans ansigt, som belyses af lygtens skin, synes så usigeligt blegt og lidende, indrammet som det er af det sorte, oplejede skæg. Men oppe fra en førstesals åbne altandør strømmer lyden af klirrende glas, knaldende champagnepropper og drukken latter og sang.

Og jeg tænker på, hvilken fortvivlet modsætning der er mellem den sovende proletars og disse svirende storborgeres lod. Her sulten, den håbløse forsagelse, der overfloden, nydelsen og rigdommen; kun adskilt ved en alentyk mur, og dog med et så svimlende svælg imellem.

Og bitterheden og længslen efter barrikaderne dukker atter op.

Borte i det fjerne høres lyden af de klaprende træsko fra de første morgenvandrere, der begiver sig til det evige, ubarmhjertige slid. Hvor de lyder tungsindige og trætte disse trin, det var, som kom de fra folk, der aldrig ret havde kendt til at udhvile sig.

Pludselig skærer en stærs skarpe fløjten gennem stilheden og afbryder mig i mine betragtninger, og snart vågner og jubler den hele fugleflok.

Jeg slentrer træet afsted, men førend jeg når hjem, ser jeg borte i øst et blodrødt, flakkende skær varsle om den gryende dag.

S. R.

For de arbejdere, som ikke har bedre forståelse af socialismens mål end at de i fremtidssamfundet regner med kroner og øre som vederlag for ydet arbejde, kunne denne påstand, i fald den kan bevises, naturligvis virke afskrækkende. Og socialdemokraterne, dvs. førerne, som jo ynder at pynte sig med navnet »socialister«, skönt Vorherre skal vide, at deres praktiske virksomhed absolut ikke tyder på, at de tilstræber socialisme, fik da også straks travlt med at slå påstanden til jorden. Dette skete dog næppe af frygt for at arbejderne skulle få en forkert opfattelse af socialismen, men vel snarere af frygt for at tabe stemmer ved valgene. Rundt om i vælgerforeningernes afdelinger holdt de møder om spørgsmålet, og i lange, udviklede, men – bevares – meget »uvidenskabelige« foredrag søgte deres eksaminerede profet Gustav Bang at klargøre, hvor uholdbar påstanden var.

Der blev derefter stille om spørgsmålet, indtil »Social-Demokraten« i fjor forår mødte op med en beregning, som var akkurat lige så misvisende som den, Hage var kommet med, og som i stedet for Hages 3 kroner daglig, nu var bleven til 8 kr. (Jeg erindrer ikke bestemt, om summen just var 8, men det har også mindre betydning.)

For hvem der forstår, at socialismens mål er fællesgørelsen af al ejendom, står alle disse beregninger som det rene pjat – som påstande, der hverken kan eller vil få mindste indflydelse på afgørelsen af spørgsmålet om socialismens berettigelse og virkeliggørelse. Først og fremmest er begge beregninger forkerte, set ud fra teorien om løn i penge, dernæst er der selvfølgelig ingen virkelig socialist, der nogensinde kan regne med penge som løn for personens ydelse i det socialistiske fremtidssamfund. Ville man, som hr. Hage – og som det synes tillige de socialdemokratiske generaler tror – i det samfund, der tilstræber økonomisk ligeberettigelse, regne med penge, noget, som for resten er aldeles ugørligt, kan der overhovedet ikke stilles nogen bestemt sum op og siges: Så meget kan hver især få. Det hele kom jo an på, hvor hurtigt pengene cirkulerede gennem indbyggernes hænder.

Ved at opstille følgende tankeeksperiment vil man indse, at man for den sags skyld godt kunne have flere millioner kroner daglig i løn hver især, ja, man kunne til nød have Danmarks samlede pengeformue i daglig indtægt, forudsat, at man da var i stand til at lade dem cirkulere raskt nok gennem indbyggernes hænder. Lad f.eks. alle Danmarks familieforsørgere stille sig op i en lang række, og lad ovennævnte pengebeløb gå fra hånd til hånd, således at den første i rækken køber f.eks. et brød af den anden, den anden gentager dette hos den tredje og så fremdeles. Kan det hele besørges på en dag, har hver især haft en

løn så stor som den formue, der er cirkuleret gennem hans hænder. En anden sag bliver det, om vedkommende er bleven rigere for det.

Når man regner med kommunismen som grundlag for samfundets ordning, må man stadig have for øje, at det ikke er pengene, vi skal spise eller klæde os i, men at disse kun er byttemediel – en værdimåler, som benyttes i det kapitalistiske samfund, men som vil være aldeles overflødigt – ja, endog umuligt i et samfund bygget på fællesjendom.

Hvad det kommer an på i fremtidssamfundet, er altså ikke om der er penge nok, men om der er livsfornødenheder nok. At der er det, kan intet klarttænkende menneske bestride. Vi lever jo dog alle i det kapitalistiske samfund, og de fornødenheder, vi fattige mangler, er jo ikke særlig dem, der væsentlig er afhængige af jorden, såsom råmateriale til føden, men dem, der er afhængige af arbejdet, dvs. de forarbejdede råmaterialer, såsom klæder, møbler, gode og sunde boliger etc., og selv om nu også det sker, at enkelte må lægge sig til at dø af hunger, så spildes der til gengæld så store mængder af fødevarer og råmaterialer, at det rigelig ville dække behovet til disse fattige. Men desuden må man forstå, at der her på jorden kan frembringes langt – ja måske endog de hundrede gange mere af livsfornødenheder end der nu under de kapitalistiske spekulationsforhold bliver. Ikke alene ved, at man opdyrkede de jorder, der nu ligger udyrkede hen, enten fordi de skal tjene som virkefelt for en rigmands galskaber og lyster, eller fordi spekulanterne mener, at det ikke kan betale sig at dyrke dem, men først og fremmest ved at de blev dyrket rationelt. Peter Krapotkin har i sin bog »Erobringen af brødet« behandlet dette emne og er kommet til resultater, der for dem, der ikke selv nærmere har tænkt derover, måske kan synes overraskende. Faktum er, at menneskene aldrig behøver at frygte for, at jorden ikke skal kunne yde tilstrækkeligt til deres behov; den kan, om galt skal være, dyrkes i det uendelige ved anvendelse af kunstige midler, og forøvrigt er videnskaben jo godt på vej til at kunne fremstille næring for menneskene direkte af de uorganiske stoffer.

At vi aldrig vil komme til at løbe nogen fare for at dø af sult i fremtidens samfund, synes mig så indlysende, at jeg ikke kan tro andet, end at enhver, der da er i stand til at tænke, må kunne begribe det. For hver mund, der fødes, fødes jo tillige et par arme til at frembringe de fornødenheder, som munden og maven kræver, og gennem arbejde – dvs. kraft – er det jo at alt frembringes.

Et andet spørgsmål, nemlig om, hvor vidt vi i et socialistisk samfund er i stand til at leve lige så komfortabelt og sorgløst som vi, under jævnt velstillede kår i det nuværende, kan gøre, og om vi ikke, set i gennemsnit, skal arbejde

Gadebetragtninger

Jeg sidder derinde på Boulevarden, skrås for »Arbejderforeningen«s bygning, og betragter det travle, pulserende liv. Og det synes mig, som om der netop over dette kvarter hviler en egen stemning – et præg af gammelt og nyt, der mødes. Til den ene side den elegante gade med sin hæsblesende færdsel og stærke vognrummel, og til den anden Aabenraakvarterets gamle, stilfærdige rønner og Gotersgadens middelalderlige kaserne.

Og selve livet.

Hvor mange romaner, kunne det ikke give stof til, om man vidste, hvad der rørte sig i alle disse forbipasserende menneskers sjæl – om man kunne læse, hvilke tanker der cirkulerede gennem disse hjerner, hvad enten det nu var den travle forretningsmands tørre spekulationer, når han hastigt piler af sted hen af asfalten, den friske ungpiges anelsesfulde drømme, når hun, genert og rødme, henne ved kiosken venter på sin nyerhvervede ven, eller den pjaltede proletars mismodige betragtninger, når han, døsig af den bagende sol, sidder og halvsover på bænken.

På en bæk lige over for mig sidder den fine, unge frue med sit pyntede barn.

En pjaltet og snavset stodder kommer slentrende hen imod hende og lader sig med et dovent bums falde ned ved siden af. Hun sender ham et hastigt, skarpt og foragtende blik og rejser sig og går; han stirrer trodsig og hadefuld efter hende, indtil hun forsvinder om hjørnet, så graver han lidt rundt i lommerne og haler frem noget snavset, sammenkrøllet papir, i hvis indre skjuler sig et par stykker brød, og fra inderlommen henter han en klukflaske, ved hvis hjælp det muliggøres at få de tørre skorper ned. Efter måltidet bliver han døsig, øjnene lukkes, hovedet synker i små nik ned på brystet, og snart sover han de retfærdiges søvn. Men en betjent, som med kolde, mistænksomme miner har iagttaget hans færd, vækker ham med et puf og jager ham bort med et brøsig: »Skrup a!«

Solen begynder at brænde mindre varmt, fabriksfløjterne melder fyraften, og snart fyldes gaden af et broget mylder af mennesker – sodede og sværtede arbejdere og arbejdersker, og pyntede og velfriserede kontorfolk og forretningsdamer. Sporvognene fyldes, cykelklokkerne ringer, gadesælgerne råber, og imens forsvinder solen tvast bag husrækkerne.

Som jeg sidder der og betragter alle disse furede og alvorlige arbejderansigter – disse folk, hvis hele liv henrinder i håbløs, kedsommelig kamp for eksistensen – da falder jeg i dybe tanker. Og jeg drømmer mig tilbage i tiden – langt, langt tilbage. Og det synes mig som sad jeg på én af Paris' boulevarder,

dommer forlanger, blot for at komme bort fra dette uhyggelige og triste sted. Bøgerne, man kan få at låne i biblioteket, er så elendige, at de ikke er værd at læse. Det er mest gamle bøger fra begyndelsen og midten af forrige århundrede, og den yngste bog, jeg har truffet på derinde, var fra 1870. Den ældste var en fædrelandshistorie til almindeligt skolebrug fra 1838. Da det er den socialdemokratiske magistrat, der bestemmer om biblioteket skal fornys, må man beklage, at aldrig nogen af disse »samfundsomstyrtere« har været i varetægtsfængsel; thi som man vil forstå er et godt bibliotek af stor betydning her, hvor så mange uoplyste mennesker tilbringer dagen i dræbende kedsomhed.

Hvad der også gør livet trist derinde, er manglen på frisk luft. Skønt der er ventilation er luften nemlig så dårlig, at man efter længere tids ophold føler besvær ved at drage ånde. Heller ikke er det behageligt, at man ofte ligefrem skal tigge opsynet, om at komme på klosettet og, hvad tit sker, finde sig i, at han står udenfor og skynder på. En næsten før man har fået sat sig.

Papir, blyanter eller andet skrivemateriale, må man naturligvis slet ikke være i besiddelse af, ja selv det pergament, der sidder uden om skræen, bliver taget fra. En.

Man står op om morgenen kl. 6, reder og opslår derpå sin seng, fejer eller vasker gulvet, skurer bordpladen, bænken, hylden og træpindene. Bærer derpå natpotte og spyttbakke hen, hvor det skal udtømmes og udskylles, og overlades så for resten til sine egne triste betragtninger indtil man bliver kommanderet i seng klokken 8.

(Fortsættes.)

S. R.

Ungdomsklubben

har nu også fået sig en politispion – en fedtet fyr, der lige som J. Chr. Jensen, som i sin tid stod i klubben »Tolerance«, snyder og bedrager sine kammerater alt det, han kan. Foruden at være sladre- og lokkespion for politiet er han tillige lønnet omrejsende agitator for Socialdemokratiet.

Skønt vi har beviser nok imod ham, mener Ungdomsklubbens medlemmer dog ikke man bør smide ham ud, da det jo kunne tænkes, vi tog fejl. Vi synes dog hellere man bør kaste brønden til, før alt for mange børn er druknede deri.

strengere, når vi skal erhverve os alle de fornødenheder, der fordres, skal vi behandle i nogle efterfølgende artikler.

Men at spekulere på, hvor mange penge vi kan tjene i det socialistiske fremtidssamfund – det er det rene galskab.

Forbrydere og forbrydelser

I »Frem«, der som bekendt har mange læsere Skandinavien over, har vi med glæde læst en anarkistisk artikel: Forbrydere og forbrydelser. Vi aftrykker følgende (nr. 34, 1906):

Statistikken viser, at blandt forbryderne i den russiske straffekoloni på Sachalin har 66% misdannede hovedskaller, medens 55% har fysiske degenerationsstegn. Men skal da mennesker straffes, fordi de har misdannede legemer? I Carl Hansens i fjor udgivne forbrydersilhouetter »Spild«, der har vakt så berettiget opsigt, fortæller forfatteren om en række unge forbrydere; de er alle udgåede fra fattige, elendige hjem; sygdom og vanrøgt har fra barnsben stempet dem. Men er straf da det rette svar på fattigdom?

Udviklingen, der vokser som tidens rullende snebold, har allerede det næste spørgsmål parat: »Tror man at kunne 'kurere' forbrydere ved fængsel og prygl? Eller må denne opfattelse ikke forekomme os lige så besynderlig, som da vore forfædre mente at kunne fordrive feber ved at læse åndeformularer over de syge?«

Børnesygdomme

Anarkismen her hjemme er nu nået så vidt, at de farlige børnesygdomme begynder at melde sig. Bacillerne, som sikkert har snyltet i kroppen lige siden fødslen, har, påvirket af de ydre årsager, som politiet fremkaldte ved at spærre mig inde, formeret sig så stærkt, at sygdommen er brudt åbent ud. Og efter de iagttagelser, jeg har gjort med hensyn til dens karakter, må den skyldes tre grunde: Autoritetstro, fejhed og mistænkeliggørelsesmani. Det er jo en sygdom, som er særdeles godt kendt i det lovordnede samfund, i hvis jordbund den har sin oprindelse og som desværre heller ikke anarkister kan værne sig imod, særlig hvem der kun er halvanarkister eller sports- og salonanarkister. Den udryddes først helt, når jordbunden forsvinder.

Som sagt: I den tid, jeg sad indespærret, har den haft lejlighed til at formere og udvikle sig hos enkelte af de af mine aktive kammerater, der kaldte sig bevidste anarkister og som indbildte sig, at de havde en samfundsomvæltning til hensigt, men i virkeligheden kun dyrkede en behagelig pirrende sport. Da de imidlertid opdagede, at sporten var både besværlig og farlig, lyttede de villig til de overklasse-salonanarkister, for hvem min handlingspropaganda har været en kilde til stadig forargelse og skræk. Thi set nu, at politiet ikke forstod at skelne mellem anarkister og anarkistiske sportsmænd – det kunne jo let have farlige følger også for dem, der kun var anarkister i al uskyldighed.

Men et påskud skulle der til for at bryde med mig, ellers kunne det jo let få udseende af fejhed. Og udseendet er det jo de fleste skal leve på, selv om man er halvanarkist. Man stak så næserne sammen, og ved at fordreje og overdrive ytringer, jeg var kommet med for så eller så lang tid tilbage, trække lidt fra eller lægge lidt til, hvor det behøvedes, og ved, hvor alt andet ikke slog til, at gå til åbenbar løgn, fandt man endelig et løsen, hvorpå brud kunne ske: Jeg var politispion!

– Herregud, I danske fedtekræmmere, hvor er I dog jammerlige, selv om I kalder jer anarkister og på den konto duperer »rakket« blandt jeres fagforeningskammerater eller jeres fine bekendte i salonerne. Ynkkelige er I, trods det I, i jeres egne og omgangsfællers tanker, står som satans oprørere, og trods det I i en farefri form – farefri både for jer selv og samfundet – kan skrive en radikal artikel eller når I er samlet privat og er sikre på, at ingen uvedkommende hører jer, kan stikke en frase ud om de bomber I har lyst til at slå, men som I aldrig slår.

Men godt er det, at sygdommen ikke vil få andre følger end at et par eksaminerede salonradikalere kommer til at stå som profeter for et par jævnt velstående og fast ansatte arbejdere, der i bevidstheden om, at en eksamen og en fin stilling gør selv den dumme til et ophøjet væsen, ærbødigst og med benyttelse af hr. kan få lov til at vælte sig i den glans, der udstråler fra alt, hvad der er fint. Imens slås vi andre – proletaranarkisterne – videre på vor jævne måde, og vi vil vedblive dermed, om så hele slænget her hjemme – konservative, demokrater og salonanarkister – vender sig imod os.

Efter systemskiftet

Russiske forhold i Danmark.

II.

Varetægtsarresten på Nytorv.

Det første, man lægger mærke til, når man kommer ned i arresten på Nytorv, er den arrige og uforskammede tone, hvori man bliver tiltalt – en tone, som dog for de fleste opsynsmænds vedkommende forsvinder, efterhånden som man lærer dem nærmere at kende. Efter at have fået bad og bleven undersøgt for lus, bliver man spærret inde i en celle; denne består af et lille, ret propert rum, ca. 6 alen langt og 3½ alen bredt. På ydervæggen, så højt, at man ikke kan nå derop, er der et lille vindue med rødt glas for oven og mat glas for neden, formodentlig for at man ikke skal kunne se over til glædespigerne på den modsatte side af gaden. Udenfor vinduet er anbragt 3 tykke jernstænger.

Cellens møblement består af en jernseng, som er således indrettet, at den kan slås op om dagen, en lille træplade til bord, en bæk og en hylde til madrekvisitter og bøger (Salmebogen, Det nye Testamente og Paullis Bønner). Sengklæderne består af en stråmadras, 2 lagener og 2 uldtæpper, som er dekoreret med døde lus. I et hjørne af cellen findes en lille vask med tilhørende vandhane og på væggen hænger et reglement fra 1846, der i det velkendte uforskammede og sindssvage øvrighedssprog giver fangen besked om, hvorledes han har at forholde sig, samt om, hvor mange slag knut han kan blive tildelt i fald han skulle overtræde reglementet. Spiserekvisitterne består af en træske og to træpinde, en emaillet tallerken og et bæger. Når dertil kommer et par højhælede trætøfler og et håndklæde, som tillige må gøre tjeneste som viskestykke, tror jeg at have nævnt hele inventariet.

Kosten er, som man kan vente det, så elendig som vel mulig. Om morgenen får man en klump rugbrød og lidt fedt samt en halv pot tyndt øl, om middagen 2 retter varm, yderst tarvelig og i høj grad uvelsmagende mad og om aftenen tørt brød og ca. 1½ pægl varm mælk. Man kan dog nok få ekstraforplejning nar man har penge til at købe den for; men da man ikke må skrive efter penge før man har »tilstået«, og da det arbejde (pilning af tjæretovværk), man kan få tildelt derinde, ikke kan give mere end 3 – 10 øre af sig daglig, bliver denne ret uden betydning for fattige folk.

Nogen morskab er der absolut ikke ved opholdet i varetægtsarresten, og jeg kan godt forstå, at svage sjæle kan bringes til at »tilstå« alt muligt, hvad en